

Академик Александар Фира

УСТАВНО СУДСТВО И ФЕДЕРАЛИЗАМ У САВЕЗНОЈ РЕПУБЛИЦИ ЈУГОСЛАВИЈИ

Није случајно што се први облик судске контроле уставности¹ јавио и највише развио у првој савременој федерацији — Сједињеним Америчким Државама. Такође, први у историји посебан уставни суд, као специјализован орган судске контроле уставности, јавља се у једној федеративној држави — Аустрији.² У раздобљу после II светског рата, раније регионално ограничена, пракса судске контроле уставности шири се на Европу, нешто касније и ван ње; али се опет, међу првим државама које уводе уставно судство јављају у већини, федеративне државе, или, бар државе с развијеном локалном самоуправом и регионалним аутономијама.

Већ на основу тих података, може се поставити полазна хипотеза о одређеној корелацији између судске контроле уставности права, односно уставног судства и федерализма као облика државног уређења. — На исправност те хипотезе упућују и нека општа својства федерације као облика сложене државе. Иако су федерални стандарди у примени различити, несумњиво је да се федерацијом може сматрати само она држава која у своме саставу има ентитете који имају карактер државе. Иманентна тенденција сваког државног ентитета ка што потпунијем изражавању и остваривању државне суверености може се у сложеној држави хармонизовати само уз поштовање унапред утврђених правила и уз постојање независног и непристрасног органа који суди о поштовању и примени тих правила.

Сем у условима крајње поремећености односа, у федерацији се тенденција својеврсне апсолутизације државног суверенитета најчешће изражава, у процесу стварања права, а не и про-

¹ Judicial review of law.

² Уставни суд Аустрије установљен је на основу Устава Републике Аустрије, од 1. октобра 1920. године.

изводи најдалекосежније негативне последице. Отуда и потреба да се конституише механизам који ће „судити праву“. тј. механизам кроз који ће се на ефикасан начин обезбедити остваривање унапред договорених, по правилу, уставно утврђених, правила у процесу стварања, а не само у процесу примене права. — У томе је, по нашем мишљењу, природна и логична међузависност између федерализма и судске контроле права, односно уставног судства.

Међутим, став о томе да постоји извесна међузависност између уставног судства и федерализма не значи да тамо где нема уставног судства није могућ федерализам. Још мање би се из постављене хипотезе смео извести закључак да је федерализам услов за успостављање уставног судства, односно за судску контролу права.

2. Не улазећи у шира разматрања других нужних претпоставки за успостављање и функционисање уставног судства, сматрамо да је, ипак, у овоме приступу неопходно поменути, поред принципа владавине права, још и нужност преовладавања демократских елемената у политичком систему. Без одређеног степена стварне демократије, увођење уставног судства у било који политички систем, било да се он остварује у оквиру унитарног, било федеративног државног уређења, не производи озбиљније друштвене последице. То је још изразитије у вишенационалним федеративним државама, у којима тек стварни напредак у демократизацији омогућује уставном судству да се упушта у разматрање и одлучивање о „осетљивим политичким односима“.

3. Историја новог југословенског федерализма, односно „федерације са две федералне јединице“, временски је врло кратка, и траје тек нешто више од две године. Али је у Устав СРЈ, па и у званичну политику, уграђена теза о континуитету између Савезне Републике Југославије и Социјалистичке Федеративне Републике Југославије. У овом прилогу ми се тим питањем не бавимо посебно, мада смо у својим другим радовима изнели своје становиште о њему.³ — Без обзира на то што је, по нашем становишту, Савезна Република Југославија са становишта уставног права нова држава, у њој несумњиво постоје и играју значајну улогу елементи прошлости, односно претходних историјских епоха из „друге“ Југославије. Имајући у виду нашу тему, довољно је, у томе контексту, само поновити: да су и федерализам и уставно судство постојали и у „другој“, да постоје и у „трећој“ Југославији.

Уз стално присутну свест о битним разликама у федерализму „друге“ и „треће“ Југославије, истичемо, као другу полазну тезу за анализу да је уставно судство остало концепцијски у истим оквирима, али да је његов однос, односно институционал-

³ Бид. о томе: А. Фира, *Енциклопедија уставног права бивших југословенских земаља*, I том, Нови Сад, 1993.

не претпоставке за однос према федерализму — промењен. Расправи о овој тези посвећујемо највећи део нашег прилога.

4. Још далеких шездесетих година, приликом увођења уставног судства у уставни систем „друге“ Југославије, као један од разлога за његово увођење навођено је и очување националне равноправности. Додуше, при томе није непосредно апострофиран и федерализам, али је федерална димензија у институционализацији уставног судства очигледна. — Уставни судови се, практично истовремено, формирају како на нивоу Федерације, тако и на нивоу република. У следећој фази уставног развоја, кад се аутономне покрајине, окоро потпуно изједначују са федералним јединицама, формирају се и уставни судови аутономних покрајина. Такво стање постојало је све док је постојала СФРЈ.

Кад се та слика упоређује са уставним судством у другим федерацијама тога времена, могло би се закључити да је у основној институционализацији уставног судства федерализам најконсеквентније спроведен у „другој“ Југославији. Тако, нпр., иако је Аустрија федерација, уставни суд постоји само на федералном нивоу. У Савезној Републици Немачкој, која је такође федерација, постоји уставна могућност да чланице имају своје уставне судове, али су ту могућност искористиле само неке од њих. Познато је, такође, да и у америчком систему далеко најважнију улогу у судској контроли права има Врховни суд САД, иако је то, иначе, право свих судова.

Та, основна институционализација, задржана је и у Савезној Републици Југославији. По важећим уставима, постоје Савезни уставни суд, Уставни суд у Републици Србији⁴ и Уставни суд у Републици Црној Гори.⁵ Та околност, тј. не подударност у називима, не мора имати никакав нарочит значај, али је симптоматична.

У „другој“ Југославији, уставни суд за целу земљу званично је називан Уставни суд Југославије, а уставни судови у републикама: Уставни суд Србије, Уставни суд Црне Горе, итд. Не чини се да је, имајући у виду односе међу судовима, тј. да Савезни уставни суд није, инстанцијом, надређен уставним судовима у републикама, исправнији садашњи назив: Савезни уставни суд него ранији: Уставни суд Југославије.

5. Од уставне реформе од 1974. године, федерализам у уставном судству изражаван је и кроз састав Уставног суда Југославије. Тако је и у њему био уставно прописан принцип паритетне заступљености република и покрајина.⁶ У садањем са-

⁴ По одредбама чл. 9. и чл. 125—131. Устава Републике Србије, назив те институције је, само: Уставни суд.

⁵ И Уставом Републике Црне Горе, сагласно чл. 5. и чл. 111—116, прихваћен је само назив Уставни суд.

⁶ По двојица судија бирају се из сваке републике и по један из сваке аутономне покрајине.

ставу Савезног уставног суда тај принцип је напуштен, а с обзиром на то што Суд има укупно седам чланова, тај принцип био би и неспроводив. Фактички је, ипак, али не као уставно или законски прописано правило и не на основу пуног паритета, принцип федерализма у саставу Суда присутан. Тако су, у садашњем саставу Савезног уставног суда тројица судија из Републике Црне Горе, а тројица и председник из Републике Србије.

Нормативно, ни раније — мада су судије биране по принципу — паритета — није постојао однос зависности судија према републикама из којих су изабрани. Сматрало се да судије нису представници република и покрајина и, у највећем броју случајева, њихово држање у раду Уставног суда Југославије није давало основа за такав суд. Но, не може се порећи да је та чињеница, ипак, посредно утицала на рад Уставног суда Југославије, у најмању руку тако што је био отворен качал за могуће притиске, усмерене на доношење жељених одлука. Апсолутна забрана реизборности судија, која је била уведена такође уставном реформом од 1974. године, сигурно је битно смањила претпоставке за такав ванинституционални притисак. На основу тога, претежно негативног искуства, има места критици садашњег решења које садржи Устав Југославије.

Подсећамо: судије Савезног уставног суда бира Савезна скупштина, на предлог председника Републике, који тај предлог подноси на основу мишљења председника република-чланица, на мандатни период од девет година. При томе, ни по Уставу СРЈ, ни по Закону о Савезном уставном суду, не постоји никаква забрана реизборности. Додуше, мандатни период од девет година је знатно дужи него мандат оних који учествују у избору судија, али је опште и несумњиво тачно, становиште да независности Суда, односно судија, много више одговара било избор на одређено време, уз потпуну забрану реизборности, било трајан мандат.

6. Најважнији израз федералних односа у надлежности Савезног уставног суда видимо у његовом праву да одлучује о сагласности републичког права са савезним правом. При томе, ако се пореде одредбе Устава СРЈ о тој материји са одговарајућим одредбама Устава СФРЈ, онда се мора закључити да је Устав СРЈ много консеквентнији у обезбеђењу супрематије савезног права. То је логична последица уопште већег степена примене хијерархије правних норми у целини правног система, а нарочито у односима између Устава и закона савезне државе и држава-чланица.

Савезни уставни суд одлучује о сагласности устава републике-чланице са Уставом Савезне Републике Југославије. Ако својом одлуком Савезни уставни суд утврди да је републички устав, односно његова одредба несагласна с Уставом СРЈ, та одредба ће престати да важи после шест месеци од доношења одлу-

ке о томе. Устав СРЈ, у члану 130, изричито додаје, још, да ће до тога доћи, ако се у томе року не отклони несагласност.

Ни Устав СРЈ ни Закон о Савезном уставном суду не садрже ништа о томе како се та несагласност отклања. Из других одредаба у уставима проистиче да се то, теоријски, може урадити на два начина. Могућно је да републички уставотворац измени, односно укине одредбу републичког устава за коју је утврђено да није сагласна с Уставом СРЈ. Нема никакве уставне препреке ни да се несагласност између та два акта отклони изменом Савезног устава. Међутим, логичним нам се чини једино први начин. Он је у складу како са принципом супрематије савезног права, односно савезне уставности, тако и са избегавањем једне ситуације у којој би Савезни уставни суд био стављен у позицију да на посредан начин оцењује уставност Савезног устава. Та ситуација настала би ако се несагласност између Устава СРЈ и републичког устава отклања изменом Савезног устава. У томе случају се оцењивање ситуације после шест месеци појавило као теоријска могућност да свако на кога се односи та одлука, али и сам Савезни уставни суд, оцењује измењену одредбу Савезног устава.

Треба рећи, додуше, да је општа ситуација са правним дејством одлука Савезног уставног суда о неуставности републичког устава непотпуно уређена. Устав је, чланом 130, прописао: „Кад Савезни уставни суд утврди да постоји несагласност појединих одредаба устава републике чланице са Уставом Савезне Републике Југославије, те одредбе устава републике чланице престају да важе после шест месеци од утврђивања несагласности“. Ни у Закону о Савезном уставном суду ништа више није прецизирано, сем то како ће се одлука примењивати на односе настале пре њеног доношења и каква је судбина извршних прописа и појединачних аката донесених на основу противуставних одредаба. Питање о томе ко после шест месеци утврђује да ли је несагласност републичког устава отклоњена остављено је отворено. *Per analogiam* са ранијим уставним стањем које је постојало код одлука о противуставности закона, требало би да то ради сам Савезни уставни суд. Међутим, раније је то било изричито прописано, и Уставни суд је тада доносио две одлуке. Првом одлуком констатовао је неуставност закона, а другом: да после протекла одложеног рока та неуставност није отклоњена. — С обзиром на значај евентуалних одлука о противуставности републичког устава, мислимо да би било добро да се ситуација уреди потпуно, и то слично оној коју смо изложили. Док то не буде учињено, то ће, по нашем већ изложеном ставу, бити право свих на које се та одлука односи или који је примењују, али и самог Савезног уставног суда.

Поред мањкавости у нормативном уређивању те материје, надлежност Савезног уставног суда да оцењује уставност републичких устава несумњиво уноси једну значајну карактеристи-

ку у систем федералних односа, и то у правцу јачања савезне власти. То се најбоље види ако се то решење пореди с одговарајућим решењем из раније етапе. Уставни суд Југославије, ни по Уставу од 1963. ни по Уставу од 1974. године, није могао контролисати уставност републичких устава. Било је то суверено право републичког, после 1974. године и покрајинског уставотворца. Сматрало се да су у питању такви односи у којима политичка медијација треба да супституише аутоматско деловање нормативног механизма. То је, очигледно, одговарало тенденцији „апсолутног федерализма“, тј. постојању већег броја конфедералних елемената у ранијој федерацији. Са тога аспекта сагледано, садашње решење је, несумњиво, више у складу са традиционалним поимањем федерализма, али и са оправданим тенденцијом да се што више политичких сукоба претвара у правни спор.

7. Савезни уставни суд, одлучујући о сагласности свих закона, других прописа и општих аката са Уставом СРЈ, контролише уставност целокупне републичке легислативе. Та контрола има за основу савезну уставност, па, према томе, она не искључује контролу уставности са становишта републичког устава, разуме се, за републичку легислативу у целини. Будући да је аналогна надлежност постојала и код Уставног суда Југославије, биће довољно да се само укаже на разлике.

Битна је разлика у томе што Савезни уставни суд, по одредбама Устава СРЈ и Закона о Савезном уставном суду, има право да касира и законе, док је раније Уставни суд такво право имао само према подзаконским прописима. За законе, и републичке и савезне, важио је режим који је давао рок за усаглашавање закона, чак до једне године. Устав СРЈ, сад, изричито утврђује: „Кад Савезни уставни суд утврди да постоји несагласност појединих одредаба закона, другог прописа и општег акта са Уставом Савезне Републике Југославије или са савезним законом, те одредбе закона, других прописа и општих аката престају да важе даном објављивања одлуке Савезног уставног суда“.⁷ Поред тога, основ за оцену закона, других прописа и општих аката јесте и њихов однос према „потврђеним и објављеним међународним уговорима“, са којима они такође морају бити у складу.

Решење Устава СРЈ које је право Савезног уставног суда на касацију прописа проширило и на све законе може се интерпретирати — и оно то стварно значи — као консеквентна примена судске контроле уставности читавог правног система. Њиме се отклања један приговор који се, додуше доста ретко, сретао у литератури, а према којем, управо због описаног решења у контроли уставности закона, може бити доведен у питање ка-

⁷ Устав СРЈ, члан 130.

рактер уставног судства у СФРЈ.⁸ — Мада се то установиште може бранити позивом на тачну тврдњу да је битна карактеристика уставног судства управо контрола уставности закона и, као консеквенца тога, касација противуставних закона, сматрамо да је потребно указати на једну појаву из праксе Савезног уставног суда Савезне Републике Немачке. Последњих неколико година, тај уставни суд, који има готово најбогатију праксу међу свим уставним судовима на свету, у својим одлукама о уставности закона прави разлику између противуставних закона и „закона који нису у складу са Уставом“. Док прве касира одмах, својим одлукама, код других он Парламенту оставља могућност да сам измени закон и да тиме отклони противуставност из правног поретка. Претпостављамо да је изнета чињеница била позната и нашим уставотворцима, а остаје будућности да се види које је од решења друштвено целисходније.

Међународни уговори, кад се појављују као основ за касацију закона и других прописа, отварају и питање о којим се међународним уговорима ради. Савезна Република Југославија је федерација чије државе чланице имају право да, у оквиру своје надлежности, одржавају међународне односе и закључују међународне споразуме.⁹ Имајући у виду целину односа у југословенском федерализму, морало би се закључити да се као основ за уставносудску оцену закона, других прописа и општих аката могу појавити само они међународни уговори који се налазе у надлежности Федерације. Но, будући да у целини расподеле надлежности између Федерације и република чланица нису ни довољно прецизне ни довољно разрађене, лако је могуће да се у томе појаве проблеми.

8. Надлежност Савезног уставног суда да одлучује „о сагласности закона, других прописа и општих аката република чланица са савезним законом“,¹⁰ најдиректнија је веза уставног судства и федерализма. Кроз ту надлежност Савезни уставни суд треба да обезбеди супрематију савезних закона у односу на читаво републичко право. Пада у очи да се обезбеђује само супрематија савезних закона, а не и других прописа и општих аката. Тако је, уосталом, учињено и у члану 115. Устава СРЈ, који начелно поставља хијерархију прописа у Савезној Републици Југославији.

Изложено решење је, у извесном смислу, традиционално за федерализам у Југославији, где се супрематија савезног права ограничава на супрематију савезних закона, а не и других савезних прописа и општих аката. У прилог томе становишту, односно његовој оправданости, може се указати на то да подзаконски прописи, начелно, имају извршни карактер, тј. да оригинер-

⁸ То је заступано у једноме од реферата на Првом конгресу Међународног удружења за уставно право.

⁹ Устав СРЈ, члан 7.

¹⁰ Устав СРЈ, члан 124. тачка 3.

но не уређују друштвене односе, већ само начин на који се то уређивање остварује. Такви прописи, оправдано, не треба да имају супрематију над законима, који, по правилу, непосредно уређују друштвене односе. Уосталом, нема апсолутне хијерархије аката у Федерацији, јер ни савезни закони немају супрематију над републичким уставима. — Сматрамо, дакле, оправданом и целисходном, супрематију савезних над републичким законима, другим републичким прописима и општим актима. Држимо да је то решење у складу са класичним федералним стандардима и федерализмом у Савезној Републици Југославији.

Извесне недоумице могу се јавити око положаја других савезних опшних аката. Под том категоријом могу се јавити, и у пракси су се јављали, врло различити акти. Неки од њих имали су велик значај, као што је, нпр., био случај са друштвеним плановима, пројекцијама монетарне и кредитне политике, и сл. Код таквих аката може се поставити питање: није ли оправдано ако се они не поставе у односу супрематије према републичком праву, укључујући и републичке законе.

Разматрајући односе између савезних и републичких закона у ранијем правном поретку, у којем је такође постојала различна надлежност Уставног суда Југославије,¹¹ заступали смо тезу да је, имплицитно, у то разматрање укључено и оцењивање уставности оба закона који се налазе у сукобу. И у промененим односима у југословенском федерализму, сматрамо да је то становиште на месту. И сад је, дакле, битно да се приликом сваког поступка уставносудске контроле обезбеди принцип уставности, а то је потпуно могуће само ако се сваки противуставан закон елиминише из правног поретка. И у погледу односа у федерализму, подвлачимо да је основни однос установљен и уређен пре свега уставима. Закони су само начелно у ситуацији да представљају разраду уставних решења. Будући да је федерализам, као битан систем односа у сложеној држави, уставна категорија, њему би одговарало да се и сад прихвати интерпретација према којој при разматрању односа између савезног и републичког закона имплиците треба испитивати уставност и једног и другог. Међутим, признајемо да граматичко тумачење Устава СРЈ, па и доста стриктна одвојеност различитих уставносудских поступака упућују на друкчији закључак. У таквој ситуацији, одлучујућа треба да буде уставносудска пракса. На жалост, још увек нема довољно емпиријски заснованих студија те праксе, па се, често, судови заснивају на импресијама и појединим примерима, што научно није коректно.

9. По Уставу Савезне Републике Југославије, Савезни уставни суд нема у попису своје надлежности једну која је пос-

¹¹ Према члану 375. Устава СФРЈ од 1974, „Уставни суд Југославије: ... 2) одлучује да ли је републички закон у супротности са савезним законом“.

тојала код Уставног суда Југославије, а која се непосредно тичала односа у федерализму. Уставни суд Југославије је, и по Уставу од 1963.¹² и по Уставу од 1974,¹³ био надлежан да решава спорове о правима и дужностима између Федерације и република, између република и између друштвено-политичких заједница са територија разних република. У Уставу од 1974. г. је, у складу са промењеним положајем аутономних покрајина, било додато, још, изричито, да то обухвата и спорове између република и аутономних покрајина. Све то под условом да за решавање тих спорова није била предвиђена надлежност другог суда. Најзад, у Уставу СФРЈ од 1963. године било је предвиђено да Уставни суд решава спорове о разграничењу између република, што је отпало по Уставу од 1974. г.

Посебно помињемо да је слична надлежност предвиђена за Савезни уставни суд Савезне Републике Немачке. Тако, по члану 93. Основног закона СРН, Савезни уставни суд, поред осталог, одлучује о правима и дужностима Савеза и земаља, нарочито у спровођењу савезног права и остваривања контроле од стране Савеза. Савезни уставни суд одлучује, такође, и у другим јавноправним споровима између Савеза и земаља, између земаља, или, чак, унутар земаља, ако за то није предвиђен други правни пут. Надлежност Уставног суда Аустрије да одлучује о томе да ли доношење једног општег акта спада у компетенцију Савеза или земаља, такође је сличне природе.

Иако је наведена надлежност Уставног суда Југославије постојала скоро пуне три деценије, нема примера одлука донесених по томе основу, а једва да је било и неколико иницијатива да се та надлежност оствари. Вероватно, делом руковођен и тиме, уставотворац је, 1992. године, просто изоставио ту надлежност, тј. Савезни уставни суд је више нема.

Уместо раније надлежности, сад се као надлежност Савезног уставног суда појављује одлучивање о сукобу надлежности између савезних органа и између органа република-чланица, као и између органа различитих република. Законом о Савезном уставном суду прецизира се, да се ова надлежност јавља кад до сукоба надлежности стварно дође, а да предлог могу поднети органи који су у сукобу или лице које је због тога претрпело штету. Не предвиђа се обавезно држање јавне расправе о томе предмету, али је она могућа. Сукоб се коначно решава одлуком Суда. — Мада је и том надлежношћу испуњена једна димензија односа према федерализму, тешко је просудити да ли је тиме у потпуности „покривена“ ранија намера уставотворца, који је разликовао спор о правима и дужностима од сукоба надлежности. Наиме, и раније је, поред спора о правима и дужностима, пос-

¹² Члан 241.

¹³ Члан 375.

тојала и компетенција Уставног суда Југославије да одлучује о сукобу надлежности, мада нешто друкчије уређена.

У сваком случају, мудро би било нешто дуже сачекати уставносудску праксу пре доношења одређенијег суда. — Чини нам се несумњивим да сви такви евентуални спорови имају наглашено политичку димензију. У свакој прилици залагали смо се за то да се у таквим ситуацијама политички сукоб претвара у правни спор и да не буде решаван односом снага, већ применом унапред утврђених норми. При томе, мислимо да одлучујућа улога независног арбитра, какав треба да буде Савезни уставни суд, томе процесу даје нове квалитете, несумњиво у складу с принципом владавине права.

10. Остале надлежности Савезног уставног суда нису непосредно повезане са федерализмом, мада све оне могу утицати на њега. То посебно важи за одлучивање о уставности и законитости аката политичких партија и за забрану њиховог рада. Уставне жалбе такође могу имати димензије које су од значаја за федералне односе. Али, наш прилог у те аспекте не улази, па ово спомињање има само значај подсећања на потребу да се дискусија, или будућа истраживања, и на то осврну.

Наш прилог завршавамо указивањем на једно отворено питање. — Између Савезног уставног суда и уставних судова у републикама нема инстанционих односа. Међутим, у Уставу СРЈ и у уставима република-чланица и даље има „идентичних норми“, тј. одредаба исте садржине. То отвара могућност да уставни судови својим одлукама различито примењују уставне норме исте садржине. У ранијој фази постојало је једно решење такве ситуације које никако није задовољавало. Садање уставне и законске норме то просто игноришу. Тиме се могући проблем никако не решава.

Aleksandar Fira

CONSTITUTIONAL JURISDICTION AND FEDERALISM

— Summary —

From traditional point of view, all constitutional systems that accept constitutional jurisdiction comprise at the same time special relations of such an institution towards the form of state organization. In federal systems constitutional jurisdiction appears in different aspects as an arbiter in federal relations. The evolution of constitutional jurisdiction in «the second» Yugoslavia shows that only one aspect of such relations, i.e. relations between federal and republics legal systems, has been realized through the constitutional and jurisdictional activity. All other aspects — disputes on competences or jurisdictions — have not appeared in front of constitutional courts. Those disputes have been solved by means of extra-judicial procedures, i.e. by means of political meditation. According to the constitution of the Federal Republic of Yugoslavia competence of the Constitutional Court has also been restricted,

---

as far as the federal dimension is concerned, to the inspection of relations between the federal and republics legal systems, with the right of cassation of unconstitutional federal and republics laws immediately. This right is applied to republics constitutions after six month suspensive term. There also exists the competence for settling disputes concerning conflicts of jurisdiction. However, there are no competences that existed before (the so called »conflict of right and jurisdiction«). It is too early to reach final decisions. Nonetheless, there are opinions that it would be useful if the Federal Constitution Court had a more significant role in eliminating difficulties concerning implementation of federal relations in the Federal Republic of Yugoslavia.

